

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Komu patří auta z Auta Super? Odpověď nebude v technickém průkazu

Insolvence pražského autobazaru Auta Super, s.r.o., vypadá na první pohled jako běžný pád obchodníka s luxusními vozy. Někdo dluží peníze, někdo čeká na auto, někdo tvrdí, že auto bylo jeho, a někdo jiný, že ho financoval.

Ve skutečnosti je na celé věci právně zajímavá jedna zdánlivě jednoduchá otázka: komu ta auta vlastně patřila?

Odpověď nebude triviální. Bude se hledat vůz od vozu, VIN od VIN, smlouva od smlouvy. A dost možná se ukáže, že v některých případech bude mít pravdu původní vlastník, v jiných konečný kupující a v dalších financující instituce.

Co se stalo

Insolvenční návrh na Auta Super podala společnost MONETA Auto, která autobazaru poskytovala úvěry na nákup vozidel, jež měla sloužit jako zajištění. Podle návrhu dluží Auta Super přímo této společnosti přes 77 milionů korun a celkový uváděný dluh se pohybuje kolem 216 milionů korun.

Věřitel v návrhu uvádí, že autobazar přestal splácet od konce dubna 2026. Když věřitel provedl fyzickou kontrolu zastavených vozidel a většinu z nich nedokázal dohledat. Jednatel a jediný společník Auta Super je pro věřitele i policii nekontaktní. Městský soud v Praze rozhodl o zahájení insolvenčního řízení a vyzval další věřitele, aby se přihlásili.

Policie firmu souběžně prověřuje kvůli podezření z podvodu a zpronevěry; poškozených je přes dvě stovky. Firma přitom ještě v únoru 2024 prezentovala obrat 2,3 miliardy korun za rok 2023 a prodej přes 1 131 vozů – hluboký nepoměr mezi deklarovaným obratem a reálnou likviditou patří k nejnápadnějším rysům celé kauzy.

Zdánlivý „komisní prodej“

V mediálním popisu kauzy se často mluví o autech v komisním prodeji. To zní jednoduše: zákazník svěří auto autobazaru, autobazar ho prodá a zákazník dostane peníze.

Jenže standardní smlouvy Auta Super ukazují zajímavější konstrukci. Smlouva je sice nadepsána jako smlouva o komisním prodeji, ale samotná „záležitost“, kterou měl autobazar obstarat, je definována jako získání zájemce o koupi vozidla. Ne jako přímý prodej vozidla třetí osobě na účet zákazníka. A to není slovíčkaření.

Podle této smlouvy měl autobazar nejprve najít zájemce o koupi. Jakmile jej našel, měl původní vlastník do deseti dnů uzavřít s autobazarem samostatnou výkupní smlouvu. Teprve touto výkupní smlouvou se mělo auto dostat do vlastnictví autobazaru. A teprve potom mohlo být prodáno dál jako auto autobazaru.

Slovo „komise“ je zde tedy poněkud matoucí. Nešlo o čistou komisi ve smyslu § 2464 občanského

zákoníku, při níž komisionář prodá cizí věc vlastním jménem na účet komitenta, aniž by kdy nabyl vlastnické právo ke svěřené věci. Spíše šlo o hybridní model: autobazar měl obstarat kupce, následně auto sám vykoupit a pak je prodat dál. Tento mezikrok je z právního hlediska zásadní.

Pokud byla výkupní smlouva skutečně uzavřena, tj. byla podepsána vlastníkem a nebyla zatížena další vadou, autobazar se mohl stát vlastníkem vozu. Pak jej mohl dále prodat nebo použít jako předmět zajišťovacího převodu k zajištění vlastního financování.

Pokud ale k výkupu nedošlo, podpis byl padělaný, vlastník jej nikdy neodsouhlasil nebo nebyly splněny další podmínky převodu, zůstává otázka vlastnictví otevřená. Autobazar měl auto fyzicky u sebe, měl klíče a doklady, ale nemusel být vlastníkem. A mít auto na place není totéž jako mít k němu vlastnické právo.

Zajištění od neoprávněného?

Další vrstva problému se týká financujících institucí. Ty mohly vycházet z toho, že autobazar je vlastníkem konkrétního vozu a může jej použít k zajištění skladového financování. Typicky zajišťovacím převodem vlastnického práva. Pokud však autobazar vlastníkem vozu nebyl, nemohl vlastnické právo platně převést ani financující instituci. Absenci vlastnického práva nelze překonat tím, že se vyplní kolonka v interním evidenčním systému.

Právě zde se dostáváme k institutu nabývání od neoprávněného. Občanský zákoník v určitých situacích chrání poctivého nabyvatele i tehdy, pokud převodce nebyl vlastníkem nebo nebyl oprávněn vlastnictví převést. Je to praktická výjimka ze staré zásady *nemo plus iuris ad alium transferre potest* – nikdo nemůže převést více práv, než sám má. Konkrétně ustanovení § 1109 písm. c) občanského zákoníku umožňuje, aby se vlastníkem stal i ten, kdo věc nabyl za úplatu od osoby, které ji vlastník sám svěřil – a to je přesně konstrukce komisního prodeje. Pokud úvěrující subjekt v okamžiku nabývání jednal v dobré víře, že autobazar je oprávněn s vozidly nakládat jako vlastník, mohl by se navzdory neplatnosti či neexistenci výkupních smluv vlastníkem stát on.

Jenže u financující instituce bude otázka dobré víry složitá. Nestačí říci: autobazar tvrdil, že je vlastníkem. U profesionálního skladového financování drahých vozů se bude ptát, co všechno financující instituce ověřovala. Zda kontrolovala registr, doklady, leasingové zatížení, faktickou existenci vozu, oprávnění autobazaru s vozem nakládat a tok kupní ceny.

A hlavně: pokud bylo financování založeno na prohlášení autobazaru, že je vlastníkem, bude se obtížně dodatečně tvrdit, že věřitel byl vlastně v dobré víře v něco jiného – například že autobazar sice vlastníkem nebyl, ale byl jako komisionář oprávněn převést cizí auto financující instituci. Vzorová smlouva spíše ukazuje opak: autobazar měl vlastnictví nejprve nabýt výkupní smlouvou. Samotné „komisní“ ujednání mu zjevně nedávalo obecné oprávnění převést cizí auto komukoli jako zajištění vlastního dluhu.

Kupující může být v jiné pozici než financující věřitel

Jinou situaci může mít konečný kupující. Ten typicky přichází do autobazaru, kupuje auto od podnikatele, který se právě obchodem s auty zabývá, zaplatí obvyklou cenu a dostane vozidlo s doklady. Pokud nemá varovné signály, jeho dobrá víra může být silnější než dobrá víra profesionální financující instituce.

To je na celé věci možná nejzajímavější. Stejně auto může být předmětem sporu několika osob, ale jejich právní pozice nebude stejná. Běžný kupující, který koupil vůz v showroomu za tržní cenu, bude

tvrdit: neměl jsem důvod pochybovat. Financující instituce bude muset vysvětlovat více: proč jí stačilo to, co jí stačilo.

Naopak profesionální obchodník, který by kupoval podezřele levně, bez standardních dokladů nebo s vědomím, že auto je zatíženo leasingem či úvěrem, na tom bude hůř. Dobrá víra není kouzelné zaklínadlo. Vždy musí vyplývat z konkrétních okolností.

Trestný čin vše nevyřeší

V kauze se objevují podezření z podvodu, zpronevěry a úvěrového podvodu. Trestní rovina je samozřejmě významná. Neodpoví však automaticky na otázku, komu patří konkrétní auto.

Ustanovení § 1109 občanského zákoníku týkající se nabytí vlastnického práva od neoprávněného neobsahuje výjimku pro věci pozbyté trestným činem. Ani případné trestní odsouzení za podvod tedy samo o sobě nezaručuje, že se auta automaticky vrátí původním vlastníkům – rozhodující zůstává jen dobrá víra nabyvatele v okamžiku nabývání, nikoli existence trestného činu jako takového.

U každého vozu bude třeba řešit, zda původní vlastník auto skutečně převedl, zda jej pouze svěřil, zda třetí osoba nabyla vlastnictví v dobré víře a zda byly splněny podmínky nabytí od neoprávněného.

Právně tedy nemusí být rozhodující jen to, zda někdo podváděl. Rozhodující může být i to, kdo, kdy, co věděl, co mohl vědět a co si měl ověřit.

Insolvence: auto v podstatě, nebo mimo ni?

I kdyby se ukázalo, že autobazar vlastníkem skutečně byl (výkupní smlouvy platné) nebo se jím stal úvěrující subjekt podle § 1109 písm. c) občanského zákoníku, čeká tu ještě jedno úskalí – tentokrát pro samotného úvěrujícího věřitele.

Ustálená judikatura Nejvyššího soudu (naposledy potvrzeno k aktuální úpravě NOZ) dovodila, že věřitel zajištěný zajišťovacím převodem vlastnického práva se v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka (zde autobazaru) nemůže domáhat vyloučení takového majetku ze soupisu majetkové podstaty s odkazem na své (byť podmíněné) vlastnictví.

Insolvenční správce takový majetek запиše do podstaty jako majetek dlužníka bez ohledu na zajišťovací převod a věřiteli zůstává jen právo přihlásit pohledávku jako zajištěnou, s uspokojením z výtěžku zpeněžení. Jinými slovy: i v nejpriznivějším scénáři pro úvěrující subjekt nezůstává vozidlo mimo insolvenční řízení – jen se mění pořadí uspokojení.

Co z toho plyne

Kauza Auta Super není jen příběhem o luxusních autech, zmizelých klíích a prázdném showroomu. Je to praktická lekce z vlastnického práva.

U každého vozu bude potřeba položit několik jen zdánlivě jednoduchých otázek. Kdo byl původní vlastník? Byla uzavřena výkupní smlouva? Kdo ji podepsal? Byla kupní cena zaplacená? Bylo auto zatíženo leasingem nebo úvěrem? Kdo měl technické doklady? Kdo auto fyzicky držel? Kdo jej financoval? Kdo jej koupil? A kdo byl v dobré víře?

Možná se ukáže, že některá auta patří původním vlastníkům. Jiná konečným kupujícím. A u dalších

budou mít financující společnosti právo na uspokojení jako zajištění věřitelé. Všechno bude záležet na detailech. To znamená, že doba, než se oprávnění dostanou ke svým vozům, může být dlouhá. Člověk by čekal, že u věci za několik milionů korun bude vždy jasné, komu patří. Jenže někdy je nejdražší výbavou vozu právě jeho vlastnický titul.

Co by měli klienti dělat teď

Pro klienty, kteří svá auta do autobazaru svěřili a mají pochybnosti o tom, zda a jak byla jejich vlastnická práva formálně vypořádána, z toho plyne konkrétní a časově naléhavý postup:

- **Shromáždit veškerou dokumentaci** k vozidlu – komisionářskou smlouvu, protokol o předání, velký technický průkaz, korespondenci s autobazarem a doklady o tom, že žádnou výkupní smlouvu nepodepsali (pokud tomu tak je).
- **Sledovat insolvenční rejstřík**, zejména soupis majetkové podstaty. Jakmile insolvenční správce zařadí konkrétní vozidlo do soupisu a doručí o tom vyrozumění, běží od tohoto okamžiku 30denní lhůta k podání vylučovací (excindační) žaloby podle § 225 insolvenčního zákona. Jde o hmotněprávní lhůtu, kterou nelze prodloužit ani prominout – její zmeškání znamená nevyvratitelnou domněnku, že vozidlo do podstaty patří oprávněně.
- **Souběžně zvážit i přihlášení pohledávky** vůči autobazaru (v obvyklé lhůtě stanovené rozhodnutím o úpadku) jako pojistku pro případ, že by se vlastnické právo prokázat nepodařilo – ať už jde o náhradu škody z porušení komisionářské smlouvy, nebo o nárok na vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 6 insolvenčního zákona, pokud už bylo vozidlo prodáno.

Lucie Kačerová,
advokátka a partnerka Kačerová advokáti s.r.o.

Vlastimil Pihera,
advokát a partner Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o.

Další články:

- [Komunitní energetika od 1. srpna 2026: co se skutečně mění](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 41.: Záruka za jakost v kupní smlouvě](#)
- [Komu náleží vlastnické právo k náhradní veřejné komunikaci postavené investorem?](#)

- [AML rizika u luxusních nákupů](#)
- [Recentní judikatura Nejvyššího soudu k důvodům neplatnosti usnesení valné hromady](#)
- [Ocenění nemovitosti v dědickém řízení: kdy postačí odhad a kdy je nutný znalecký posudek](#)
- [Tlačítko pro odstoupení od smlouvy jako nový standard spotřebitelského online rozhraní](#)
- [Cyber Resilience Act: od září 2026 budete muset hlásit incidenty i zranitelnosti. Jste na to připraveni?](#)
- [Sankce Evropské unie proti Rusku a jejich dopad na obchodní smlouvy](#)
- [Deset nejčastějších chyb jednatelů, které mohou stát miliony](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 41.: Tichý společník jako investiční nástroj](#)